

**Odbor dopravy a silničního
hospodářství**
oddělení silničního hospodářství

Dle rozdělovníku

datum
14. března 2016

oprávněná úřední osoba
JUDr. Martin Hába

číslo jednací
KUZL - 68484/2015

spisová značka
KUSP – 68484 /2015/DOP/MH

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“), jako odvolací orgán věcně a místně příslušný dle ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, dle ustanovení § 40 odst. 1, 3 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) a dle ustanovení § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě odvolání, které podal X, nar. x, bytem x, zastoupený **JUDr. Pavlem Pechancem, Ph.D.**, advokátem se sídlem **Masarykova 175, 763 26 Luhačovice**, rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice, odboru dopravy (dále jen správní orgán), spis. zn. 6247/2015/261/Ce, č.j. MULU 141421/2015, ze dne 10.9.2015, kterým bylo podle § 142 odst. 1 správního řádu rozhodnuto, že na pozemcích parc.č. x, x, st. x a st. x v k.ú. x, od napojení – sjezdu ze silnice x, po dům č.p. x, neexistuje veřejně přístupná účelová komunikace, a rozhodl **takto**:

V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu ze dne 10.9.2015, spis. zn. 6247/2015/261/Ce, č.j. MULU 141421/2015 z r u š u j e a věc se mu vrací k novému projednání.

Účastníci řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu:

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

X, nar. x, x

Odůvodnění:

Výše uvedeným rozhodnutím správní orgán rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 správního řádu, že na pozemcích parc.č. x, x, st. x a st. x v k.ú. x, od napojení – sjezdu ze silnice x po dům č.p. x, neexistuje veřejně přístupná účelová komunikace.

Správní řízení zahájil správní orgán na základě žádosti, kterou podal dne 20.4.2015 x. X svou žádostí ve smyslu ust. § 142 správního řádu, požádal správní orgán o podání stanoviska k právní povaze příjezdové cesty na pozemcích parc.č. x, x, st. x a st. x v k.ú. x a rovněž požádal o odstranění pevné překážky, v podobě závory, umístěné na pozemku parc.č. x v k.ú. x.

Rozhodnutí správního orgánu bylo oznámeno všem účastníkům řízení, jejichž okruh vymezil správní orgán.

Proti rozhodnutí správního orgánu podal x odvolání, a to prostřednictvím svého zmocněnce JUDr. Pavla Pechance. Samotné odvolání bylo následně doplněno dodatkem ze dne 20.10.2015. X ve svém odvolání mimo jiné uvedl, že správní orgán v předmětném řízení nesprávně zjistil skutkový stav věci a nesprávně vyvodil skutkové závěry. Především důsledně neprokázal povinný znak veřejně přístupné účelové komunikace, a to souhlas vlastníka s veřejným užíváním. Dle odvolatele, původní vlastníci posuzované komunikace téměř čtyřicet let nevyslovili aktivní nesouhlas s veřejným užíváním komunikace. S ohledem na shora uvedené odvolatel navrhuje, aby odvolací orgán změnil výrok napadeného rozhodnutí ve prospěch odvolatele.

Dne 20.10.2015 podal X dodatek svého odvolání, ve kterém zmiňuje okruh osob, přátel a služeb, kteří používali posuzovanou komunikaci jako přístupovou cestu k objektu č.p. x a mohou tuto skutečnost dosvědčit.

Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Odvolací orgán tedy přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání a zjistil následující skutečnosti:

Dne 20.4.2015 X podal k rukám správního orgánu žádost ve smyslu ust. § 142 správního řádu, o podání stanoviska k právní povaze příjezdové cesty na pozemcích parc.č. x, x, st. x a st. x v k.ú. x. Současně požádal o odstranění pevné překážky, v podobě závory, umístěné na pozemku parc.č. x v k.ú. x.

Správní orgán po obdržení shora uvedené žádosti, písemnou výzvou ze dne 13.5.2015 vyzval majitele pevné překážky – závory a oplocení na pozemku parc.č. x v k.ú. x, k odstranění těchto překážek.

Zmocněnec vlastníků pevných překážek, Mgr. Petr Váverka zaslal k rukám správního orgánu podnět k prohlášení nicotnosti výzvy k odstranění pevné překážky.

Správní orgán následně písemností ze dne 17.6.2015, oznámil účastníkům řízení zahájení správního řízení dle ust. § 142 odst. 1 správního řádu a předvolal účastníky řízení k ústnímu jednání na den 9.7.2015.

Dne 9.7.2015 proběhlo na posuzované komunikaci místní šetření, spojené s ústním jednáním. Správní orgán na místě sepsal protokol o ústním jednání a místním šetření. V průběhu místního šetření správní orgán ohledal posuzovanou komunikaci a shledal, že se jedná o slepou příjezdovou komunikaci. Daná komunikace je přerušena uzamykatelnou posuvnou bránou a jednokřídlovou kovovou bránou. Obě brány byly v době místního šetření otevřeny.

Do protokolu o ústním jednání se vyjádřila X, která uvedla, že v roce 2007 společně se svým druhem koupili od sourozenců X polovinu dvojbytovky. S původními vlastníky se dohodli, že samostatný příjezd k zakoupené polovině domu, si vybudují do jednoho roku od uzavření smlouvy. Do vybudování příjezdové cesty, budou používat příjezdovou cestu pod domem.

Do protokolu se vyjádřil rovněž X, který uvedl, že na základě dohody žádá, aby přístupová komunikace od hlavní komunikace až k jejich domu č.p. x byla volně přístupná, bez překážek pro osobní automobil, dodávky zásobování, dopravu uhlí, dřeva aj.

Zmocněnec účastníků řízení Mgr. Petr Váverka uvedl, že své vyjádření zašle k rukám správního orgánu.

Dne 20.7.2015 obdržel správní orgán písemné vyjádření Mgr. Petra Váverky k ústnímu jednání, ve vyjádření uvádí důvody, proč se v případě posuzované komunikace nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

Písemností ze dne 13.8.2015 vyzval správní orgán účastníky řízení, k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Dne 10.9.2015 vydal správní orgán napadené rozhodnutí, proti kterému se X prostřednictvím svého zmocněnce odvolal.

Správní orgán seznámil ostatní účastníky řízení s podaným odvoláním a stanovil lhůtu, k vyjádření se, k podanému odvolání.

K odvolání se vyjádřili prostřednictvím svého zmocněnce Mgr. Petra Váverky, ostatní účastníci řízení.

Odvolací orgán nejprve zkonstatoval, že podané odvolání je odvolání přípustné (tj. podané osobou k tomuto oprávněnou a směřující proti rozhodnutí, vůči kterému odvolání bylo možno podat) a dále odvolání včas podané. Dále odvolací orgán shledal, že odvolání je i důvodné.

Podle ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Podle odst. 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení (§ 142 odst. 2 správního řádu).

Odvolací orgán shledal, že správní orgán je věcně i místně příslušným správním orgánem v řízení dle ust. § 142 odst. 1 správního řádu.

Odvolací orgán po prostudování spisového materiálu musí konstatovat, že správní orgán v posuzované věci nezjistil řádně skutkový stav věci, neboť v průběhu řízení důsledně neprokázal povinný znak veřejně přístupné účelové komunikace – souhlas vlastníka s veřejným užíváním.

Dle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Odvolací orgán rovněž upozorňuje, že s ohledem na obsah podané žádosti ze dne 20.4.2015, měl správní orgán vést od počátku řízení o odstranění pevné překážky dle ust. § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích.

Je zřejmé, že X ve své žádosti ze dne 20.4.2015 mimo jiné sdělil, že posuzovaná komunikace je přehrazena pevnou překážkou – bránou a oplocením a navrhuje odstranění těchto překážek.

Sám správní orgán dokonce písemností ze dne 13.5.2015 vyzval vlastníky pevných překážek – brány a oplocení, k jejich odstranění.

Z publikace ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. Zákon o pozemních komunikacích, komentář. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2015, s. 308 jednoznačně vyplývá, že umístí – li někdo na pozemní komunikaci pevnou překážku, *má úřad zahájit a vést pouze řízení o jejím odstranění a výhradně jen v jeho rámci má posoudit i otázku, zda se vůbec jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.*

Pokud je tedy na pozemní komunikaci vytvořena pevná překážka a žadatel o odstranění této překážky požádá, je třeba, aby správní orgán v dané věci zahájil řízení o odstranění pevné překážky dle ust. § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. K tomuto názoru se rovněž přiklonil i např. Krajský soud v Ostravě, v rozsudku spis. zn 22 A 121/2013 ze dne 27.8.2015.

Odvolací orgán připomíná, že podle ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích silniční správní úřad v mezích své věcné a místní příslušnosti, nařídí odstranění pevných překážek jejich vlastníkovi, pokud na jejichž umístění nebylo vydáno povolení.

Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.6.2010, č.j. 4 As 12/2010 – 89, lze povinnost dle ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích uložit i tomu, kdo nepovolenou pevnou překážku umístí na veřejně přístupné účelové komunikaci.

S ohledem na shora uvedené odvolací orgán sděluje, že správní orgán měl v dané věci zahájit správní řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace dle ust. § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Konečné rozhodnutí pak mělo mít dva výroky, v prvním měl správní orgán deklarovat, zda na dotčených pozemcích existuje veřejně přístupná účelová komunikace a druhým výrokem, by buď vlastníkovi pevné překážky nařídil její odstranění, pokud by se jednalo o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, v opačném případě by správní orgán odstranění pevné překážky nenařizoval (pokud by dospěl k závěru, že na dotčených pozemcích neexistuje veřejně přístupná účelová komunikace).

Jak bylo uvedeno výše, správní orgán nepostupoval v daném řízení důsledně především v případě prokázání znaku veřejně přístupné účelové komunikace - souhlas vlastníka s obecným užíváním.

Správní orgán měl v případě pozemní komunikace na pozemcích parc.č. x, x, st. x st. x v k.ú. x důsledně prokázat, zda vlastník komunikace v okamžiku jejího vzniku, věnoval tuto komunikaci bez omezení veřejnému užívání a zda skutečně široké veřejnosti v okamžiku vzniku také sloužila.

Je třeba se při dokazování vrátit do minulosti, kdy komunikace vznikala a zjistit, zda vlastník této komunikace, dal případně najevo aktivní nesouhlas s užíváním komunikace širokou veřejností a zda v okamžiku vzniku, sloužila komunikace široké veřejnosti, nebo pouze omezenému okruhu osob.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze vyplývá, že v současnosti posuzovaná komunikace slouží jen pro uzavřený okruh osob. Zda tomu tak bylo i v okamžiku vzniku komunikace, však z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá. Z postoupeného spisového materiálu je zřejmé, že posuzovaná komunikace byla vybudována na základě územního rozhodnutí ze dne 17.9.1970, a to na pozemcích JZD Kladná – Žilín. Zda vlastník této komunikace JZD Kladná – Žilín dal s veřejným užíváním komunikace mlčky daný souhlas, či od počátku aktivně bránil veřejnému užívání, správní orgán neprokázal, stejně jako skutečnost, zda komunikaci v okamžiku jejího vzniku, neomezeně využívala široká veřejnost, či pouze omezený okruh uživatelů.

Závěrem odvolací orgán připomíná právní východiska dané problematiky.

Dle § 7 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi. Zákon o pozemních komunikacích počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou přístupné veřejně - jedná-li se o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (§ 7 odst. 2).

Z právní úpravy lze dovodit, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace, a to ex lege, bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) a současně pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené v § 7 odst. 1 věta první cit. zákona (resp. v § 7 odst. 2 věta první). Pro účelové pozemní komunikace platí stejně jako pro ostatní pozemní komunikace, režim tzv. obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích). Obecné užívání lze podřadit pod pojem „veřejné užívání“, právní teorií definovaný jako „užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů“ (cit. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha : C. H. Beck, 2006, s. 303 - 304). Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti každého tuto komunikaci – v mezích předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích – bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 40/2011 – 99).

Právo obecného užívání pozemních komunikací, byť může být spojeno s vlastnictvím soukromých osob, není tedy institutem soukromého práva, ale jedná se o veřejnoprávní oprávnění, které má svůj základ nikoli v občanskoprávních předpisech, ale vyplývá ze zákona o pozemních komunikacích (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 – 64). Výkladem § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se v minulosti opakovaně zabýval jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud. V nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 ze dne

9. 1. 2008 (N 2/48 SbNU 9) mimo jiné konstatoval, že vlastnické právo je omezitelné v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu za náhradu. Pokud některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva absentuje (například kompenzace za něj), jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka a nelze proto vůbec hovořit o nuceném (resp. vynuceném) omezení podle ustanovení § 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. obdobně též rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2008, čj. 6 As 80/2006 - 105).

Existuje-li tedy v zákoně veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, aniž by s tímto omezením spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem. Tak je tomu v případě tzv. veřejně přístupných účelových komunikací definovaných v ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích, v jejichž případě je vlastnické právo omezeno tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako komunikace (§ 19 zákona) a umožnit na něj veřejný přístup. Zákon o pozemních komunikacích toto omezení nespojuje s poskytnutím finanční náhrady. Jediný ústavně konformní výklad je proto ten, že s takovým omezením vlastnického práva musí vlastník příslušného pozemku souhlasit. Tomuto závěru nikterak neodporuje skutečnost, že účelová komunikace a obecné užívání komunikací jsou instituty veřejnoprávními, nikoli soukromoprávními. Proti vůli vlastníka dotčeného pozemku může vzniknout veřejně přístupná účelová komunikace pouze za poskytnutí kompenzace (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66, či rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 40/2011 – 99).

Kromě shora uvedených náležitostí, které vyplývají přímo ze zákona, bude proto veřejně přístupná účelová komunikace, existovat pouze se souhlasem vlastníka. Tento závěr vyplývá z dosavadní judikatury civilní i správní (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, a náleží Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06), která navazuje již na rozhodovací praxi předválečného Nejvyššího správního soudu. Ten mimo jiné dovodil, že „pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznati za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem, nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen a dále především z toho, že toto užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby.“ (Boh A 10017/32).

Druhou judikatorně dovozenou podmínkou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace je též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Podle Ústavního soudu se totiž z dnešních hledisek posuzování legitimních omezení základních práv jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.

Ostatně již v době první Československé republiky vycházely obecné soudy z toho, že „zákon o zřizování cest nezbytných jest výjimečným, zasahujícím do soukromého práva vlastnického a sluší tedy ustanovení jeho vykládati restriktivně a nikoliv extenzivně...“ (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 1921, RI 209/21, Vážný, č. III, roč. 1921, str. 251). Vedle nezbytné komunikační potřeby stanovily v judikatuře též podmínku dlouhodobého užívání pozemku, jakožto veřejné komunikace („Veřejnost takovýchto cest podmíněna jest

věnováním vlastníka pozemku, které však může se státi nejen výslovným prohlášením vlastnickovým, nýbrž i konkludentním jednáním, a sice tak, že vlastník obecné užívání trpí, neklade mu překážek a že užívání toto trvá po dobu nepamětnou.", srov. Boh. A 10130/32). Dobová judikatura dokonce i v posuzování nutnosti komunikační potřeby vážila proporcionalitu omezení vlastnického práva tak, že dovedla závěr, podle něhož „okolnost, že pěšina je pro část obce nejkratším spojením, neospravedlňuje ještě sama o sobě závěr, že jde o komunikaci nutnou." (Boh. A 10130/32).

K otázce nutné komunikační potřeby je třeba připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 44/2011Sb., z něhož jednoznačně vyplývá, že při nesporném prokázání souhlasu (byť konkludentního) s veřejným užíváním účelové komunikace, je v řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí nadbytečně zkoumat nutnou a nenahraditelnou komunikační potřebu. Jestliže totiž dle závěru Nejvyššího správního soudu vlastník fakticky „věnoval“ tuto komunikaci do veřejného užívání, aktivoval tím režim jejího obecného užívání, jenž není oprávněn následně svévolně omezovat. Či dokonce rušit.

Odvolací orgán uzavírá, že s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, odvolacímu orgánu nezbylo, než rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu v celém rozsahu **zrušit** a věc vrátit k novému projednání správnímu orgánu, jakož i vyslovit závazný právní názor o postupu v dalším řízení.

Správní orgán tedy v dané věci, na základě žádosti X, zahájí správní řízení dle ust. § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, toto řízení v souladu s ust. § 140 správního řádu spojí, se stávajícím řízením dle ust. § 142 odst. 1 správního řádu.

Správní orgán tak v dalším řízení důsledně posoudí naplnění jednotlivých znaků veřejně přístupné účelové komunikace, *kterými jsou stálost a patrnost dopravní cesty v terénu, zákonný účel účelové komunikace – spojnice pro vlastníky nemovitostí, souhlas vlastníka s obecným užíváním a nutná komunikační potřeba.*

Správní orgán se bude zabývat především důsledným prokázáním znaku souhlas vlastníka s obecným užíváním, tak jak bylo uvedeno výše.

Zda k prokázání tohoto znaku provede správní orgán výslech svědků – starousedlíků, či některé z oprávněných osob bývalého JZD Kladná – Žilín, je na úvaze samotného správního orgánu.

Nové rozhodnutí v řízení dle ust. § 29 odst. 3 zákona o pozemních, bude mít dva výroky. V prvním výroku správní orgán deklaruje existenci či neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace na dotčených pozemcích.

Druhým výrokem pak nařídí, či nenařídí odstranění pevné překážky. Odstranění pevné překážky se jejímu vlastníkovi nařídí pouze v tom případě, pokud se prokáže, že na dotčeném pozemku existuje veřejně přístupná účelová komunikace a na umístění pevné překážky, nebyl dán souhlas příslušného silničního úřadu.

Správní orgán po nestranném zhodnocení všech důkazů, faktů a okolností, ve věci tedy znovu rozhodne tak, aby nové rozhodnutí bylo zákonné a přezkoumatelné.

Správní orgán se dále bude zabývat i fakty, uvedenými v odvolání a náležitě se s nimi v nově vydaném rozhodnutí vypořádá. Nově vydané rozhodnutí pak bude dostatečně přesvědčivé, ve všech svých výrocích náležitě odůvodněné a věcně i formálně správné.

Poučení:

Podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále odvolat, je konečné a nabývá právní moci dnem oznámení.

JUDr. Martin Hába

právník odboru dopravy
a silničního hospodářství

Vyhotovuje se:

1 x JUDr. Pavel Pechanec, Ph.D., advokát se sídlem Masarykova 175, 763 26 Luhačovice

1 x Mgr. Petr Váverka, advokát se sídlem Zarámí 4077, 760 01 Zlín

1 x X, nar. x, x

1 x X, nar. x, x

1 x X, nar. x, x

1 x X, nar. x, x

1 x X, nar. x, x

1 x X, nar. x, x

1 x X, nar. x, x

1 x X, nar. x, x

1 x X, nar. x, x

1 x X, nar. x, x

1 x MěÚ Luhačovice

1 x KÚZK ODSH